

[Oluf Pedersen.]

til rugen er betalt, i dag 5 à 6 gange så meget til møller og bager, som der var før første verdenskrig, altså langt mere end dækning for stigningen i pristallet — så hvorfor ikke holde op med de narrestreger?

Der er forøvrigt noget mystisk ved brød- og kornpriserne. I foråret oplyste den daværende landbrugsminister, at med den nye brødpris og den daværende kornpris ville statens udgift blive 44 mill. kr. årlig eller knap 4 mill. kr. om måneden. Og efter at fire måneder var gået, var kornprisen faldet, så at tilskud var urimeligt. Det svarer til en udgift for staten på 16 mill. kr. Yderligere bevilgede finansudvalgets flertal efter den kendte middag i Holte 12 mill. kr. til overtagelse af det korn, som lå på lagrene som vedkommendes ejendom. 16 plus 12 mill. kr. er 28 mill. kr. Finansministeren oplyste imidlertid, at kornordningen og brødordningen antagelig ville koste 55 mill. kr. Jeg vil gerne vide, hvordan det hænger sammen, at man i stedet for at skulle af med 28 millioner skal af med 55 millioner. Blev finansudvalget ført bag lyset, da flertallet gik med til de 12 mill. kr.?

Vi burde også afvikle mælketilskuddet og bruge pengene til nedsættelse af prisen på andre forbrugsvarer — det kan ske ved at fjerne skatten. Jeg vil tro, at det ville betyde en nedsættelse i familiens udgifter på det dobbelte af det beløb, hvormed mælken ville stige. Lad dog folk selv om, hvad de vil spise! Regeringen var jo så fornuftig at ophæve den tidligere regerings bananstop, hvad jeg forgæves krævede af den daværende regering under behandlingen i finansudvalget. Den har også lempet deponeringsordningen, den bør også ved afskaffelse af rugbrøds- og mælketilskud vise, at den kan bære sig klogere ad end sin forgænger.

Finansudvalget er kommet i søgelyset. Jeg skal ikke kritisere dets arbejde, ja, end ikke kræve offentlige møder i finansudvalget — hvori jeg forøvrigt mener at alle tingets grupper bør være repræsenteret — men lad os få alle bevillinger til behandling i folketinget, før pengene er brugt. Det er nødvendigt, mener jeg, at de kommer under offentlig kontrol, og det kan ske ved, at man laver tillægsbevillingslove, efterhånden som det er nødvendigt at få pengene — det

bliver vel så nødvendigt at bevilge et beløb på finansloven til reparationer og fornyelser under de forskellige ministerier.

Det var jo en fiasko med spareudvalgets 28 mill. kr. i stedet for det ærede medlem hr. Jensen-Brobys 600 mill. kr., men det er jo rigtigt — som oplyst af det ærede medlem hr. Kolbjørn — at de forskellige ministerier gav afslag på kravet om at spare 10 pct. Der var dog een undtagelse. Nedsatte ikke udenrigsministeriet udetillægget med 10 pct., fra 4,6 til 4,2 mill. kr.? Desværre kom udenrigsminister Ole Bjørn Kraft med ønske om at få pengene igen. Heldigvis svarede vi *nej* i finansudvalget; men nu siges det, at man, efter at jeg er trådt ud af udvalget, har bevilget beløbet. Mon ikke det ærede medlem hr. Jensen-Broby har savnet mig? Eller er han gået med til at stryge kravet på det eneste punkt, hvor han fik sit ønske opfyldt?

Jeg har den opfattelse, at der er mange penge at spare på en række områder, og jeg synes, det er nødvendigt, at man tager dette krav alvorligt, når det erindres, at man har en offentlig udgift på 6 milliarder kr., hvilken udgift svarer til 5 000 kr. for hver dansk familie.

Finansministeren regnede med, at skatterne på tre år er steget fra 18 pct. til 21 pct. af nationalproduktet, medens det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen gjorde det op på den måde, at han sagde, der var en stigning fra 21 pct. af nationalindkomsten i 1938 til 27 pct. nu. Det ærede medlem kunne ligesom ikke lide at tale om, at stigningen var sket i de sidste tre år. Og det forstår jeg godt, for det ærede medlem har jo rekord i skatteudskrivning som minister. Medens andre ministre har udskrevet skatter for at dække udgifter, for at styrke statens finanser, så lykkedes det det ærede medlem at få folketinget med til at udskrive skatter for at begrænse folks indkomster. Resultatet af hans milliard i nye skatter var højst ulykkeligt, thi da skatter på arbejde, forbrug og omsætning går ind i pristallet — det gælder både direkte og indirekte skatter — får den ene halvdel af befolkningen skatterne refunderet ved højere løn, og derved stiger de offentlige udgifter, og nu har vi hans millioner tilbage som skattestigning — og så endda underskud. Jeg forstår godt, at det ærede medlem siger: hvis denne udvikling fort-